

Začátkem března 1945 se fronta v západní Evropě po neúspěšné německé ofenzivě v Ardenách neodvratně blížila k Rýnu.

MOST u Remagenu

JOSEF NOVOTNÝ

Tato řeka měla být poslední obrannou linií na západě. Na západním břehu se bránily zbytky armádních skupin H, B a G, které měly rozkaz bojovat do posledního muže a způsobit spojeneckým vojskům co největší ztráty.

Německé velení vědomo si převahy spojenců počítalo s tím, že na západním břehu Rýna se jeho jednotky neubrání dlouho. Ty z mostů přes Rýn, které do začátku března nebyly zničeny a ještě sloužily pro dopravu zásob a evakuaci zraněných na levém břehu, byly připraveny k okamžité destrukci, jakmile se k nim přiblíží spojenecké jednotky. Jeden z posledních mostů byl u Remagenu, městečka s 5000 obyvatel ležícího asi 30 km jižně od Bonnu. Zde byl za první světové války v roce 1916 položen základní kámen k dvoukolejnému železničnímu mostu, který měl sloužit hlavně k zásobování západní fronty a byl po dokončení v roce 1918 nazván po německém generálu Ludendorffovi.

Na obou stranách 322 m dlouhého mostu byly dvě věže chránící přístup na mostovku. Mostní oblouk byl dlouhý 169 metrů a byl ve výšce 29 m nad průměrným průtokem řeky. Na východní straně řeky byl hned za mostem vyhlouben tunel do skály nazývané Erpeler

» Ludendorffův most u Remagenu po dokončení

» Nadporučík Timmermann

Ley. Most byl v roce 1938 podroben rozsáhlé opravě. Při rekonstrukci bylo také vybudováno 60 schránek, každá na 4 kg výbušnin, které měly v případě války sloužit k jeho zničení.

Most byl několikrát napaden spojeneckými letadly. Nejtěžší nálet se uskutečnil 19. 10. 1944, kdy byl most těžce poškozen útokem 33 Thunderboltů 36. stíhací skupiny 9. americké letecké armády. Američané uváděli most jako zničený, ale byl mimo provoz pouze do 9. 11., kdy po usilovné práci německých ženistů byl opět uveden do provozu. Letecké útoky se opakovaly až do konce února 1945 a most byl opět několikrát zasažen.

Začátkem března sloužil most pro zásobování a ústup jednotek 5. tankové a 7. armády. Fronta byla začátkem měsíce proražena na několika místech; 9. obrněná divize III. sboru 1. americké armády postupovala k Rýnu. Večer

6. 3. se čelo divize, které tvořilo bojové velitelství B (brig. gen. Hoge)⁽¹⁾, přiblížilo k městu Meckenheim a bez odporu do něj vstoupil 27. prapor obrněné pěchoty. Ráno 7. 3. byl vydán rozkaz k dalšímu postupu k Rýnu vzdálenému od Meckenheimu 16 km a k 27. praporu se připojila i rota A 14. tankového praporu s tanky M26 Pershing a část 89. jízdní průzkumné eskadrony.

Tyto jednotky zahájily postup přes několik městeček a vesnic k Remagenu. Nesetkaly se s větším odporem a kolem 13 h dorazila rota A 27. obrněného praporu do Remagenu a o něco později přibýly roty B a C téhož praporu. Ty sestoupily do města a začaly postupovat k mostu, který k údivu Američanů stál nepoškozený (Hitler rozkázal, aby mosty byly zničeny opravdu až v posledních okamžicích před příchodem spojeneckých jednotek).

Město Remagen i most měly k obraně velmi slabé síly. U mostu byla pouze strážní četa Bratgeho o síle 36 mužů a ženijní rota kapitána Friesenhahna (120 mužů), pověřená ochranou a demolicí mostu. K protiletcecké obraně mostu byla ve městě a na skále Erpeler Ley umístěna baterie PL dělostřelectva (po náletech prakticky již bez děl). Tyto slabé jednotky doplňovalo ještě 180 příslušníků Hitlerjugend, 70 příslušníků volkssturmu a 100 východních dobrovolníků. Celkem tak mělo být připraveno asi 700 ozbrojených mužů. Velitelem obrany byl určen major Scheller.

Po zjištění, že most je nepoškozený, vydal brigádní generál Hoge rozkaz k jeho překročení. Tímto úkolem byla pověřena rota A 27. praporu obrněné pěchoty pod velením npor. Karla Timmermanna a četa roty B npor. Motta z 9. obrněného ženijního praporu⁽²⁾. Tanky roty A 14. tankového praporu začaly v 15 h ostřelovat východní stranu